

Sally Rippin

Una
amistat
MONSTRUOSA

Estrella Polar

**EL MISTERI DE LES
PEDRES MÀGIQUES**

*Per a en Patrick (un altre cop), perquè cada vegada
que soc davant de l'entrada d'aquella cova fosca,
tu ets al meu costat, agafant-me la mà.*

Estrella Polar, 2025

Títol original: *Polly and Buster. The Mystery of The Magic Stones*

© del text i de les il·lustracions, Sally Rippin, 2018

© disseny de la col·lecció, Hardie Grant Egmont, 2018

Publicat per primera vegada a Austràlia per Hardie Grant Children's Publishing

© de la traducció, Núria Parés i Sellarès, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2025

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2025

ISBN: 979-13-87782-24-5

Dipòsit legal: B. 13.687-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera
sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè
sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores
i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a
través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre
o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar
sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

U

La Polly està asseguda a la taula de la cuina de la seva professora i pensa en el problema en què s'ha ficat. Sap que haurà de ser més valenta que mai. I més llesta que mai. Però la veritat és que s'estimaria més ser a casa seva, ben calentona a dins del llit.

—Havia de ser precisament jo? —li pregunta a la professora.

No volia que la veu li sortís tan **gemen-gosa**, però li fa mal el cap i la mà, i ha sigut un dia molt llarg. Escapar-te d'una colla de bruixes furioses i patir una mossegada a la mà d'un monstre espantat no són exactament les coses que desitges que et passin quan tens només nou anys.

La Polly posa la mà adolorida sobre la taula i tanca els ulls. La poció que la senyoreta Spinnaker li ha posat a la mossegada li ha calmat les fiblades, i la inflamació ja va baixant. Quan obre els ulls un altre cop, veu que la professora la mira amablement.

—Crec que sí, Polly —diu la senyoreta Spinnaker—. És veritat que és una mica es-

trany que les pedres hagin escollit algú tan...
—s'atura un segon per pensar bé les paraules—, bé, una persona tan inexperta com tu, però hi hem de confiar. Les pedres et diran què has de fer. No pateixis. Jo et faré costat i t'ajudaré tant com pugui.

—**Jo també!**—diu en Buster amb entusiasme. S'eixuga el suc de fruita de la barbeta amb la seva gran grapa peluda—. Soc valent i fort i **m'encantaria** formar part d'aquesta aventura.

La Polly sospira. Fa un parell de dies la seva vida era normal i corrent. A aquesta hora del vespre, un dia qualsevol, estaria arraulida al costat de la mare mirant la televisió, amb el seu gos amb cara de gripau roncant a la catifa i la seva germana gran, la Winifred, reto-

cant-se el pintaungles negre, asseguda al puf al seu costat. En comptes d'això, està amagada a la petita caseta de la senyoreta Spinnaker amb el seu millor amic mentre una colla de bruixes cruels els busca pertot arreu.

«Això és el que et passa per intentar ser una heroïna», pensa la Polly, i per un moment es penedeix d'haver defensat el seu millor amic quan es burlaven d'ell al museu per haver demostrat els seus sentiments. Però quan mira en Buster, que li fa un **somriure babau** amb la barbeta plena de suc de fruita, sap que ha pres una bona decisió. Els amics defensen els amics, passi el que passi. Sense cap mena de dubte.

—Molt bé —diu, agafant aire profundament per armar-se de valor mentre recull les

pedres de sobre la taula i se les torna a guardar a la butxaca—. Així, quin és el pla?

En Buster salta d'entusiasme.

La senyoreta Spinnaker somriu.

—A veure, primer de tot, crec que hauríem de dir als vostres pares que esteu bé. —S'aixeca, traient-se a poc a poc el gat negre de sobre la falda. L'animal s'arronsa en un racó, fa cara d'enfadat perquè l'han despertat—. Deuen estar molt amoïnats. Crec que hauríem de fer una sortida ràpida amb l'escombra, passar per casa vostra per parlar amb ells i potser agafar pijames i raspalls de dents. Si us donen permís, avui us podeu quedar aquí, i mentrestant pensarem què podem fer.

«Una festa de pijames!». A la Polly se li accelera el cor. «I un altre vol amb escombra!». Encara està **emocionada** de l'increïble viatge que han fet abans, quan la senyoreta Spinnaker els ha rescatat de la torre del rellotge. Ara aquesta aventura ja li sembla una mica més atractiva.

Però quan la Polly mira en Buster, veu que el seu amic s'ha tornat d'un to de verd més pàl·lid.

—Oh —fa en Buster, amb una ganyota de preocupació a la boca—. Suposo que no és una aventura com cal si hi anem caminant, oi?

La Polly riu.

—Què se n'ha fet, del Buster fort i valent que no té por de res?

—No tinc por de res —replica en Buster, ar-
rufant el front—. Només em marejo una mica
i prou.

—Ja volaré suaument —els assegura la se-
nyoreta Spinnaker, i comença a ficar diverses
coses a dins d'una bossa blau marí de vellut
que s'ha penjat a l'espatlla.

La Polly mira com la professora es dirigeix
a un armariet amb portes de vidre ple d'èstris
de bruixa exposats. La senyoreta Spinnaker
es queda dreta allà al davant, dubtant un mo-
ment, i llavors en treu una llarga vareta de
llautó i la posa a dins de la bossa.

A la Polly se li fa un nus a l'estómac.

—T'emportes una vareta? —xiuxiueja,
mirant al seu voltant com si algú la pogués
sentir.

La senyoreta Spinnaker es gira per mirar la Polly, i els ulls li brillen.

—Polly, això no és cap **joc** —diu en veu baixa.

La Polly agafa la grapa d'en Buster. Nota que s'encong*eix* una mica quan tots dos s'adonen de la **gravelat** d'aquesta aventura.

En Buster estossega.

—Jo no tinc por —diu amb la veu trencada—. No, no. Gens ni mica!

—Jo **tampoc** —diu la Polly ben fort, principalment per tranquil·litzar en Buster. És conscient que, fins que a la ciutat no torni a ser tot normal, és responsabilitat seva vigilar i cuidar en Buster.

—És normal tenir por —afirma la senyoreta Spinnaker—. Quan una cosa t'espanta però

la fas igualment, és quan demostres **Va-**
lèntia de debò. I d'això en teniu
a cabassos. Vinga, macos, som-hi!

I surt corrents cap a la porta d'entrada, amb
la capa voleiant darrere seu i els braçalets
dringant.

